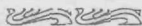

živahna narava ga je mnogokrat napeljevala v jezo in nevoljo. Pa z dolgim in stanovitnim bojem je tako predrugačil svojo naravo, da je bil kakor jagnje krotak. Sam je pozneje pravil nekemu jezuitu: »Ko sem bil še deček, sem se s posebno gorečnostjo vadal v krotkosti in potrpežljivosti; več let nisem drugega mislil kot to, kako bi si pridobil to čednost.« V poznejših letih, ko je bil že škof, ga je bil nekdo hudo razžalil. A svetnik ni bil kar nič jezen. Mirno in krotko poda roko razžalniku ter reče: »Vem, da me sovražite, jaz pa ne Vas; ko bi mi tudi eno oko izdrli, bi Vas še z drugim prijazno pogledal.«

Posebno vas pa opozorim na sijajni zgled vašega mladinskega zavetnika sv. Stanislava. Na Dunaju je stanoval s svojim bratom Pavlom, ki je bil pa jako posveten in je nadležno sovražil in zaničeval brata zaradi njegove pobožnosti in svetosti. Pa ni ga žalil samo s pikrimi besedami, marveč ga je večkrat celo na tla vrgel, s palico kruto pretepal, z nogami teptal in suval. Še njegov vzgojitelj je potegnil zoper njega in mu očital, češ, da pretirava svoje pobožnosti. Pridružila sta se še dva sodeželana plemenitnika ter ga zaničevala in suvala. Svetnik pa je kakor krotko jagnje vse mirno in tiho prenašal še nekaj več kot dve leti.

Nikar ne preslišite tako nujnega vabila in opomina; vedno naj odmeva v vašem srcu milobni klic Marijinega zvončka, da izpolnujete njegove nauke in posnemate lepe zglede. Priložnosti imate dovolj doma in drugod. Zaslužili si boste s krotkostjo veliko plačilo v nebesih; pa že tudi tukaj na zemlji vam bo ravno krotkost še najbolj lajšala in slajšala vse težave in nadloge, pa vam naklanjala blagohotnost ljudi.

J. S — lič.

Prva cvetka iz mladega Marijinega vrta.

† Emici Slatnerjevi v spomin.

V soboto po prazniku sv. Rešnjega Telesa je šla cela vrsta brhkih mladenk iz Ljubljane na pokopališče k sv. Križu. Roke so imele polne belega cvetja, mnoge so nesle

sveže lilije s seboj. V bližini velikega znamenja na pokopališču so se ustavile ter okrasile grob Marijine hčerke Emice Slatner. Pol leta je že odplulo v večnost, odkar smo tu v največjem snežnem metežu stali ob odprtem grobu prve članice, ki je šla iz mlade kongre-

† **Emica Slatner**

gacije mladenk v boljšo večnost k nebeški Materi Mariji. Tedaj ni bilo moč dobiti cvetja, kakor ga je zaslužila mala, nedolžna mučenica, zato smo že tedaj rekle, da pojdemo, ko ga dobimo.

Kdo pa je bila ta nam nepozabna deklica? Pričujoča sličica nam jo kaže, kakršna je bila še pred dvema leto-

ma. Zdaj je dopolnila 15 let, a ostala je drobna in majhna in nikdo bi ji ne prisodil toliko let. Le kadar je izpregovorila, ji je milo zažarelo temno oko in iz modrih, premišljenih besed si spoznal, kako pametna in globoko čuteča je dobra Emica. Tudi njena krasna, izrazita pisava je bila priča zrelega, resnega značaja.

Kaj je toli zresnilo našo preblogo učenko? Zresnilo jo je trpljenje. Že zgodaj je prebila Emica razne, težke bolezni, vsaka ji je vzela nekaj moči, vsaka jo storila bolj rahlo in sprejemljivo za nove bolezni. Le skrbni ljubezni in nedosegljivi materini skrbi se je posrečilo, da je Emica zopet okrevala in zopet pohajala v šolo.

Bila je Emica skrbna, vzorna učenka, kakor jih nima učiteljica vsako leto. Njeni zvezki, njena dela, vse je bilo tako natančno, skrbno in čisto izdelano, da je bilo zgled vsem součenkam.

Veselja je Emica malo poznala. Bolečine so mučile njeno šibko telesce, premnogokrat je morala zopet in zopet v posteljico. Le eno veselje je poznala: ljubezen do Jezusa in češčenje Matere božje. Ob samotnih popoldnevih sem jo često našla v cerkvi, kjer je iskreno molila ali šla k spovedi. Tedaj je žarelo njeno očesce kakor v nebeškem odsvitu.

Ko je zvedela Emica, da se ustanovi lep vrt Mariji v čast, ki se bo imenoval »kongregacija mladenk«, se je tudi ona prijavila. Ker je bila velikokrat bolna, je prihajala le redkokedaj med sovrstnice; zato si je želela družbeno pesmarico, in mamica je morala z njo doma peti, da bo vsaj doma imela nadomestilo shoda ter svojo nebeško Mater. Društvena diploma ji je bila nad vse mila in draga. Kadarkoli pa ji je zdravje omogočilo, je hitela k shodom in k pevskim vajam, in blede ličece ji je tedaj lahko žarelo srčnega veselja.

Emica je dovršila osem razredov in razmišljala, kam hoče obrniti smer svojega življenja, ker je telo toli rahlo in šibko.

Mamica se odloči, da hoče posvetiti nekaj časa izključno temeljitemu zdravljenju.

Tedaj je Bog obrnil pot dobrega otroka naravnost v nebesa. Poslal ji je novo težko bolezen. Zdravniki so bili mnenja, le težka operacija še reši življenje. Kako se je

tresla revica pred zdravnikovim nožem! A moralo je biti. Prejela je svete zakramente ter se izročila Jezusu. Težka operacija srečno mine, že se nadevamo, da kmalu zapusti bolniško postelj. »O, zdaj bom zopet prišla pet v Marijino družbo,« je vzkliknila. A ni prišla več.

»Letos se Božiča najbolj veselim, kdaj bo že Božič?« — tako je povpraševala bolna Emica že v poletnem času.

»Nikoli se še nisem tako veselila Božička, kakor letos, Jezusček me bo pozdravil.« Take in slične besede so razodevale hrepenenje dobre Emice.

Prišla je jesen in zima. Dobra Emica je bila največ v postelji v strašnih bolečinah. Večkrat jo je obiskal Jezusček v svetem obhajilu, ki so ji ga prinesli na dom. Vselej ji je bilo veliko tolažilo. A zdravja le ni bilo.

8. decembra so se družbenice srčno veselile svojega glavnega praznika, dobra Emica pa je trpela čezdalje bolj. V osmini po prazniku Brezmadežne je prebila pravo mučeništvo, zadnji dan osmine pa je izdihnila svojo nedolžno dušico. Cerkev je obhajala ta dan uprav praznik Marijinega veselja. Umrla je tisto uro, ko so njene sovrstnice kleče pred podobo Matere božje molile za bolno Emico.

Emica je hrepenela po božičnih praznikih, ker je tako srčno ljubila Jezusa. Vzel jo je k Sebi, da ni več čutila bolečin na Sveti večer.

Ko smo hodili Emico kropit, je lilo, kakor bi nebo jokalo z dobro mamico, ki je noč in dan plavala v solzah za izgubljeno svojo edinko.

Prišla je ura pogreba. Tedaj pa je nebo kar usulo goste krasne snežinke na zemljo, češ, tak bel golobček, kakor je Emica, ne sme po blatu k slednjemu počitku. In mladi grob je bil prvo uro odet s sneženo odejo; krasna je bila vsa narava v sneženem plašču, še krasnejša pa gotovo čista duša ljubljene naše Emice, ki je splavala gor v rajske višave.

Emica nam je obljubila, da bo za nas vse molila; gotovo je to obljubo izpolnila pred božjim obličjem. Naj bi prosila tudi zame, ki sem jo tako srčno ljubila!

Marija Štupca, vadniška učiteljica.

